

beder om, at Thinget vil stemme for begge Stykker, men navnlig for det sidste, idet dette med Hensyn til visse Ublændinge, som vi nødigst ville udvise, maatte være af endnu større Betydning end det første. — Med Hensyn til Vædringsforlaget under Nr. 8 til § 23 forstod jeg den ærede Justitsminister saaledes, at han maatte selv vilde give det en anden Affattelse, og jeg skal derfor ikke omtale det videre. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Sindenburg: Da jeg i det Hele taget kan henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev) med Hensyn til den Stilling, et Mindretal i Udvalget har troet at maatte indtage, ønsker jeg kun at gjøre nogle korte Bemærkninger til Flertallets Vædringsforlag til § 17. I Lovforlaget, saaledes som det er kommet til os fra det andet Thing, findes der den Bestemmelse, at Udgifterne i Almindelighed, blot med Undtagelse af det Tilfælde, Udvisningen sker i Medfør af § 13, hvilket jo yderst sjældent vil indtræde, skulle afholdes forfuldsviis af Amtsrepartitionsfonden eller af Kommunekassen, efter som den Paagjældende er antruffen i en Landjurisdiktion eller Rjbstadjurisdiktion, hvorefter Fordelingen skal ske aarlig paa Amtsaadskredsene og de til samme grændsende Rjbstæder i Amtet efter Folketal, hvorhos det tillige bestemmes, at den samme Fordeling skal finde Sted med Hensyn til Tærepeng. De Udgifter, hvorom her er Tale, ere ikke saa ganske smaa; thi efter Begyndelsen af § 17 henregnes hertil ikke blot Udgifterne til den Paagjældendes Underhold og Baretægt, indtil Afgangen kan finde Sted, men ogsaa Udgifterne til de nødvendige Beskædningsgjenstande og Bevogtning. Alle disse Udgifter skulle efter Lovforlaget, saaledes som det er kommet til os, være Gjenstand for en Fordeling paa større Kredse, hvilket forekommer mig absolut maa være det Naturligste, da der jo her er Spørgsmaal om at udvise Ublændinge, som ere til Byrde for den danske Stat. Naar dette ikke er en Statsudgift, er det ialtsalv rimeligt, at den fordeles paa større Kredse: men det ærede Flertal foreslaar derimod, at hele denne Udgift, der, som sagt, ikke er saa ganske ubetydelig, derunder indbefattet Tærepeng, skal bæres af vedkommende Kommunekasse, efter at den forstudsvis er udredet af hvert Steds Politikasse. Ved den „vedkommende Kommune“ kan her efter min Mening, naar man ser hen til, hvorledes Lovforlaget oprindelig var affattet, kun være sigtet til den Kommune, hvori Ublændingen er antruffen; men tænker man paa, hvor smaa vore Kommuner og navnlig vore Landkommuner ere, vil denne Udgift i mange Tilfælde være ganske uforholdsmæssig stor. Den vil derfor efter min Mening ikke sjældent være uretfærdig, men den vil tillige virke imod Lovens Diemed. Dette er, at de Personer, som ligge den danske Stat til Byrde, skulle i Medfør af denne Lov fjernes derfra, men naar det vides, at

den dermed forbundne Beforsning vil falde paa den lille Lokaltet, hvori Anholdelsen sker, udsætter man sig for at beryve Lovens en Del af dens Virkning, idet der kan være Fristelse for de Paagjældende til at lade de Vedkommende echappere til en Nabo Kommune, idet man da gjør Regning paa, at Anholdelsen vil ske der, hvorved Beforsningen vil falde paa denne Kommune. Hvis man imidlertid gaar ud fra, at noget Saadant ikke vil finde Sted, vil Resultatet blive, at de fleste Anholdelser ville ske i de Kommuner, hvor Netsbetjenten bor; men jeg skjønner ikke, hvorfor disse Kommuner i uforholdsmæssig Grad skulle bære de med en saadan Anholdelse forbundne Byrder. De maa fornuftigvis falde paa det Hele eller paa de større Amtskredse, hvorved Byrden bliver mindre.

Nimestad: Idet jeg skal overlade til min ærede Medforslagsstiller, hvorvidt han maatte finde Anledning dertil, at indbegaa de Indvendinger, som ere fremsatte mod enkelte af vore Vædringsforlag, og særlig det under Nr. 5, skal jeg lige overfor den ærede Ordfører kun bemærke, at det aabenbart er en stor Misforstaaelse, hvori han svæver, naar han tror og udtaler, at det, der her foreslaas, skulde være noget Nyt eller en ny Indskrænkning, man vil paalægge en vis Klasse af Personer, da det tværtimod er ganske sikkert, at det ikke er noget Andet, end hvad der allerede hjemles ved den hidtil gjældende Lovgivning. Jeg skal dernæst tillade mig med saa Ord at udtale mig overfor, hvad den ærede Ordfører bemærkede med Hensyn til § 13 og det dertil stillede Vædringsforlag. Jeg skal imidlertid undgaa at holde min Replik i den samme Stil og Tone, hvori den ærede Ordførers Forsvar for Flertallets Forslag var holdt. Den ærede Ordfører har et ganske særegent Talent til at yttre sig om enhver Sag i en Tone, som puster den op til en i høi Grad politisk Partisag, og navnlig til at lade sit Forhold til de folkelige Principer træde frem i en vis Glorie i enhver Sag, hvor der iøvrigt ikke er nogen bydende Nødvendighed derfor. Deri skal jeg imidlertid ikke følge ham, men tale ganske ædruelig om disse Forslag. Jeg har tilladt mig at begjære delt Afstemning med Hensyn til Vædringsforlaget under Nr. 6. Det er nemlig vel min Mening, at det vilde være det Forstandigste at vedtage § 13 i den Skikkelse, hvori den er kommen fra Landsthinget; men der kan dog ikke være noget Væsentligt at indvende mod den Del af Forslaget, som gaar ud paa at betinge Udvisningsretten af, at den Vedkommende ikke har havt stadigt Ophold her i Landet i et vist Antal Aar. Derfor kan ansøres, at man ved at tilsjøe denne Indskrænkning vil komme i en væsentlig Overensstemmelse med det, der nu maa antages at være den gjældende danske Ret, nemlig, at den danske Regjering har en til ingen Betingelse knyttet Ret til at udvise Ublændinge, der ikke have